

Genesis 3:8-13 ⁸Pak uslyšeli hlas Hospodina Boha, procházejícího se po zahradě v denním větru, a ukryli se člověk i jeho žena před tváří Hospodina Boha uprostřed stromů zahrady. ⁹Hospodin Bůh zavolal na člověka a zeptal se ho: Kde jsi? ¹⁰On odpověděl: Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, protože jsem nahý; proto jsem se schoval. ¹¹I řekl: Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst? ¹²Člověk odpověděl: Žena, kterou jsi mi dal, aby byla se mnou, ta mi dala z toho stromu, a já jsem jedl. ¹³Nato Hospodin Bůh ženě řekl: Cos to učinila? Žena řekla: Had mě podvedl a já jsem jedla.

PP – Patriarchové a proroci 57.5 Adam nemohl svůj hřích popřít ani omluvit, ale místo aby projevil lítost, snažil se svalit vinu na svou ženu, a tím i na samotného Boha: **Genesis 3,12** "Žena, kterou jsi mi dal, aby byla se mnou, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl." Ten, kdo se z lásky k Evě vědomě rozhodl vzdát se Boží přízně, svého domova v ráji a věčného života plného radosti, se nyní po svém pádu pokusil svalit odpovědnost za toto přestoupení na svou ženu, a dokonce na samotného Stvořitele. Tak strašlivá je moc hříchu. (srv. PP 31.6)

PP – Patriarchové a proroci 58.1 Když se Bůh ženy zeptal: "Cos to učinila?", odpověděla: "Had mě podvedl, a já jsem jedla." "Proč jsi stvořil hada? Proč jsi dopustil, aby vstoupil do ráje?" - Těmito otázkami naznačovala omluvu za svůj hřích. Stejně jako Adam tak obvinila Boha z odpovědnosti za jejich pád. Duch sebe ospravedlňování pochází od otce lži. Dopustili se ho naši první rodičové, jakmile podleli vlivu satana a projevují ho všichni Adamovi synové a dcery. Místo aby pokorně vyznávali své hříchy, snaží se bránit tím, že svalují vinu na druhé, na okolnosti nebo na Boha. Dokonce i Jeho požehnaní se stávají příležitostí k reptání proti Němu. (srv. PP 31.7)

ISM – Vybraná poselství, 1. svazek 214.2 Oním poznáním, které Bůh nechtěl, aby naši první rodiče měli, bylo vědomí viny. A když přijali satanova nepravdivá tvrzení, vnesli do našeho světa neposlušnost a přestoupení. Tato neposlušnost vůči výslovnému Božímu příkazu, tato víra v Satanovu lež, otevřela světu stavidla bída a utrpení.

DA – Touha věků 761.4 Na počátku velkého sporu satan prohlásil, že Boží zákon není možné zachovávat, že spravedlnost a milosrdenství jsou neslučitelné a že přestoupení zákona nemůže být hříšníkovi odpuštěno. Trval na tom, že každý hřích musí být potrestán, a tvrdil, že pokud Bůh trest za hřích odpustí, nebude už Bohem pravdy a spravedlnosti. Když lidé přestoupili Boží zákon a vzepřeli se Boží vůli, satan jásal. Tvrdil, že je to pro něho důkaz, že zákon není možné zachovávat a člověku nemůže být odpuštěno. Prohlašoval, že lidstvu musí být navždy odepřena Boží přízeň, protože i on sám byl po své vzpouře vyhnán z nebe. Tvrdil, že Bůh nemůže být spravedlivý, a zároveň hříšníkovi přesto prokázat milosrdenství. (srv. TV 489.5-6)

DA – Touha věků 761.5 Člověk se však i jako hříšník nacházel v jiné situaci než satan. Lucifer v nebi zhřešil ve světle Boží slávy. Jemu byla Boží láska zjevena v takové míře jako žádné jiné stvořené bytosti. Satan znal Boží charakter, chápal Jeho dobrotu, a přesto se rozhodl jednat podle své vlastní sobecké a nezávislé vůle. Jeho volba byla konečná. Bůh pro jeho záchranu nemohl udělat již nic více. Člověk však byl sveden, satan mu svou lstí zatemnil mysl. Člověk neznal hloubku Boží lásky a jeho jediná naděje tak spočívala v tom, že se s ní seznámí. Díky pohledu na Boží charakter by člověk mohl být přitáhnut zpět k Bohu. (srv. TV 489.7)

Koloským 1:19-20 ¹⁹neboť se Otcí zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost ²⁰a aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže -- aby [skrze něho] smířil vše jak na zemi, tak v nebesích.

PP – Patriarchové a proroci 63.2 Protože božský zákon je stejně tak svatý jako Bůh sám, mohl jeho porušení odčinit pouze ten, který je Bohu roven. Jen sám Kristus mohl padlého člověka vykoupit z

prokletí zákona a znovu ho uvést do souladu s nebesy. Kristus na sebe vezme vinu a hanbu hříchu – hříchu natolik odporného pro svatého Boha, že od sebe Otec a Jeho Syn musí být odděleni. Kristus sestoupí až do hlubin té největší bídy, aby zničené lidstvo zachránil. (srv. PP 36.2)

PP – Patriarchové a proroci 64.1 Bůh se chtěl zjevit v Kristu a **2. Korintským 5,19** "smířit svět se sebou". Člověk se kvůli hříchu stal natolik pokleslým, že pro něj bylo nemožné, aby se sám o sobě dostal do souladu s Bohem, jehož přirozeností je čistota a dobrota. Poté, co člověka vykoupil z odsouzení zákona, však Kristus mohl předat svou božskou moc a spojit ji s úsilím člověka. Pokáním vůči Bohu a vírou v Krista se tak padlé Adamovy děti mohly znovu stát **1. Janův 3,2** "Božími syny". (srv. PP 36.4)

Jan 1:12-13 ¹²Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc [oprávnění] stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. ¹³Ti se nenarodili z [otcovy a matčiny] krve ani z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha.

Jan 3:16-17 ¹⁶"Neboť tak Bůh miluje svět, že dal [svého] jediného Syna [Syna jediného svého druhu], aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. ¹⁷Vždyť Bůh neposlal [svého] Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze něj zachráněn.

PP – Patriarchové a proroci 69.2 Když byl Satan vyhnán z nebe, umínil si, že si své království vybuduje na zemi. Když pokoušel Adama a Evu a přemohl je, myslel si, že získal vládu nad tímto světem, "protože," řekl, "si mě zvolili za svého vládce".... Bůh však dal svého vlastního drahocenného Syna – toho, který Mu je roven – aby na sebe vzal trest za přestoupení, a tak lidem poskytl cestu, díky níž by mohli znovu získat jeho přízeň a vrátit se do svého domova v zahradě Eden. Kristus se zavázal vykoupit člověka a zachránit svět ze satanových spárů. (srv. PP 41.1)

1BC – Biblický komentář, 1. svazek 1085.2 V okamžiku, kdy člověk podlehl satanovým pokušením a udělal přesně to, co mu Bůh zapověděl, se Kristus, Boží Syn, postavil mezi živé a mrtvé a řekl: "Ať trest dopadne na mě. Já se postavím na místo člověka. Člověk dostane druhou šanci." (Dopis 22, 13. února 1900).